

Srbija

## Srečna družina

(Srečna porodica)

proizvodnja: CFS Košutnjak — OOUR Avala film, Beograd  
 scenarij: **Gordan Mihic**  
 režija: **Gordan Mihic**  
 kamera: **Dragoljub Mančić**  
 scenografija: **Miodrag Jeremić**  
 glasba: **Vojislav Kostić**  
 igrajo: **Vera Čukić, Zoran Radmilović, Milan Gutović, Voja Brajović**

Na liniji boja zoper potrošništvo (le kaj je to če ni proizvodnje, od katere domnevno ljudje živijo) in obnašanja v zvezi z njim je tudi film. Srečna družina je nesrečna, če i samo "materialno" plat, vendar glede na ta film lahko dvomimo, da njegovi avtorji vedo še za kakšno drugo plat. Najhujši kliše jugofilma Vera Čukić in malo otrok, pa nič soli, še nekaj družbenega denarja i evo ti ga na: film, zastaven primerek šole jugoslovanskega filmskega kretenizma, šole, ki vse bolj osvaja našo proizvodnjo itd. Ne vemo, če tudi to mora biti, da more biti, je očitno.

Ta film še najbolj spominja na tiste čase, ko je v tej deželi vladalo nekaj več seksualne moralke. Določene revije so takrat npr. objavile sem ter tja kakšno sličico kakšne punce z razgaljenimi prsmi ter obvezno pripisale, da se takšne svinjarije dogajajo na zahodu, da se namreč punce fotografirajo kar napol gole, če ne čisto gole. V tem filmu je "potrošništvo" že kar tukaj in zdaj in film se potrudi prikazati vse objekte želje, ki jih sicer producira nefilmska realnost v določeni "humorni" luči.

Kaj več o tem filmu ni reči.

**Darko Štrajn**

## Svetozar Marković

(Svetozar Marković)

proizvodnja: CFS Košutnjak, OOUR Avala film, Televizija Beograd, Televizija Novi Sad  
 scenarij: **Momčilo Milankov, Milan Šećerović**  
 režija: **Eduar Galić**  
 fotografija: **Aleksandar Petković**  
 scenografija: **Miodrag Jeremić**  
 glasba: **Zoran Hristić**  
 maska:

Že bežen pogled na producente Galićevega filma Svetozar Marković daje slutiti, za kaj pravzaprav gre. V mislih imam seveda beograjsko in novosadsko televizijo kot v koproducenta. Film o veliki zgodovinski osebnosti Svetozarja Markovića, katerega pomen in zgodovinska vloga presegata srbske meje, se več kot očitno kaže predvsem kot strnitev obsežnega filmskega gradiva, pripravljenega za televizijsko nadaljevanko. Toda sodeč po filmu, ki smo ga gledali v Pulju, se postavlja bistveno vprašanje, ali bo bodoča nadaljevanka na sporedu ob nedeljah zvečer, kot je pri takšnih izdelkih navada, ali pa bi bilo morda bolje, če bi jo prikazovali v terminih, namenjenih izobraževalnim programom. Film Eduarda Galića je narejen namreč skrajno šablonsko, neinventivno, razvlečeno — dolgočasno. Ubijajoče tirade iz ust protagonistov o tem in onem — seveda o zgodovinskem, političnem, ideološkem, revolucionarnem, v filmu Svetozar Marković še najbolj spominjajo na slabo režirano radijsko igro, ali bolje, nekakšen radijski feljton, ki ga v našem primeru pač spremljajo še barvni filmski posnetki — napol diapozitivi.

Če je film posvečen Svetozarju Markoviću, morda nekakšna formalna oddolžitev utemeljitelju delavskega gibanja v Srbiji v prejšnjem stoletju, naj bo. Toda zares zelo zelo formalna. V okviru šolske televizije bo doraščajoči mladini morda kdaj tudi dodatna ilustracija pri učenju zgodovine, vsakomur pa, ki vsaj nekaj ve o zgodovini delavskega gibanja v Jugoslaviji, bo gledanje Galićevega filma, pa tudi kasneje televizijska nadaljevanka, le — kradenje časa.

**Sašo Schrott**